

ophøiet til Lov, blive forholdt i Henseende til Politioorganisationen paa den af mig betegnede Maade.

Formanden: Exemplarer af Lovudkastet ville blive omteelte. I Forbindelse hermed skal jeg meddele, at jeg fra Politidirecteuren i Kjøbenhavn har modtaget Exemplarer af det sidste Forslag til Vedtægt om Bestyrelsen af Kjøbenhavns Politi, hvilke ogsaa ikke blive omdeelte til de Herrer Medlemmer.

Vi gaae derpaa til det tredje Nummer paa Dagsordenen: Valg for de næste fire Uger af Formand, Viceformænd og Secretairer. Jeg skal annode den ærede første Viceformand om at indtage Formandskædet.

Under Ledelse af den første Viceformand (Tscherning) foretoges derpaa Valg af en **Formand**, hvortil valgtes **Bregendahl** med 75 af 79 afgivne gylbige Stemmer.

Formanden: Jeg takker Forsamlingen for den Tillid, den har vist mig ved det skete Gjenvalg.

Man stred derpaa til Valget af tvende Viceformænd. Valgte bleve: Tscherning med 65 og Rosenørn med 50 af 82 afgivne gylbige Stemmer. (Fonnesbeck 31, S. Sæge 12 Stemmer).

Bed det derpaa foretagne Valg af fire Secretairer, hvortil der afgaves 89 gylbige Stemmesedler, valgtes Barfod med 60, Eckardt med 51, Faber med 51 og Bonne med 45 Stemmer (Høgsbro 41, Dam 33, Lorenzen 33 og N. Jensen 25 Stemmer).

Efter Dagsordenen gik man derpaa til Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Domsmagten i Straffesager.

Tscherning: Jeg har begjæret Ordet i Anledning af en Udtalelse af et æret Medlem her bagved (Fallefen), som gik ud paa, at det efter hans Mening har mindre at bethyde, at den nye Straffelov endnu ikke er tilstede, og at de nugældende Straffebestemmelser ere saa

strenge, idet der i det foreliggende Lovforslag indeholdes en Paragraph, som opfordrer Rævningserne til at indstille til Kongen til Benaadning. Jeg har ikke omtalt denne Paragraph, skjøndt jeg godt har bemærket den i Lovforslaget og anseer den for at være et meget stort Misgreb; men jeg antager, at den hører mere til Enkeltheberne, og derfor har jeg ikke omtalt den. Det ligger hos Rævningerne som hos Enhver, at henvende sig til Kongen og bede om Naade, ja, om hvad det skal være; men at paalægge Rævningerne at bede om Naade, det er at forqvæle deres Stilling, det er, at gjøre dem slappe ligeoverfor den simple Kjendelse. Det ligger saa nær beslægtet med Noget, som jeg formoder hos de fleste Retskyndige er i Banrygte, de saakaldte circonstances atténuantes, at man vel skal vogte sig for at friste nogen Rævningsret til at komme ind derpaa. Der er intet Spørgsmaal om, at de kunne gjøre det, men en Bestemmelse derom hører ikke hjemme i Loven; de behøve ikke at vide af Loven, at de kunne gjøre det. Der ligger i denne Bestemmelse Noget, der kommer til at gjøre dem vaklende i deres Stilling; men jeg har, som sagt, ikke omtalt den, fordi jeg antager den for at høre til Enkeltheberne, der kunne være Gjenstand for Forandring.

Der er fremkommet en enkelt Bemærkning, som jeg ogsaa skal møde, førend jeg gaaer ind paa Sagen, og som jeg har en vis Opfordring til at indbegaae, efterat have taget Ordet. Der er blevet sagt, at der dog ikke var nogen væsentlig Grund til Klage over, at Underretsdommerne ikke i det Hele forvaltede Retten, som de burde; men maa jeg da spørge, hvoraf kommer da den hyppige Udsendelse af specielle Commissioner for at fremkalde Forundersøgelser og udøve Retspleien der, hvor det ellers netop skulde være disse Underdommere, der skulde gjøre det? Er ikke en Mand, saa at sige, bleven berømt ved at være Dommer paa disse Underdommeres Begne, der ikke selv kunde overkomme det? Blev han ikke sendt rundt omkring for at finde, og fandt han ikke de Forbrydere, som længe havde levet i Retsfredsen, og som Vedkommende ikke selv kunde finde? Jeg behøver aldeles ikke at gaae ind paa de mange andre Exempler, vi have, som